

Заједништво у различитости

Човјек се рађа без имена. Међутим, кратко траје та срећа. Одмах почиње обука за подјеле. У првом даху нема народа, нема граница, нема припадности, само потреба за ваздухом и руком која ће те придржати. Касније долазе слојеви, одјећа коју облачимо да бисмо се препознали, али која нас понекад толико стегне да заборавимо ко смо испод ње. Простор у којем живим исписан је различитим гласовима. Они се не поништавају, већ трају једни поред других, као камење исте ријеке. Наша је Лим. Сваки камен има свој облик, али их вода повезује. Та вода је живот — исти за све, немиран и пролазан. Када то схватимо, различитост престаје да буде пријетња и постаје доказ богатства и побједе. Људе воле да дијеле, јер је тако лакше наметнути страх. Причу о седам прUTOва чула сам давно. Коријен је увијек исти. Исконска људска потреба је да припада, да буде вољен, да не остане сам. Народи су израсли из живота, из језика и памћења, али човјек је израстао из потребе за другим човјеком. Без тог другог, свака припадност остаје празна. Заједништво у различитости није слагање, нити одустајање од себе. То је способност да у другом препознам нешто старије од свих подјела, човјека. Она се не доказује поријеклом, већ односом. Начином на који слушамо, гледамо и одговарамо. Гледамо право у очи, у огледало душе, не окрећемо главу. Сви смо потекли из истог извора који ријеку живота улива у исто ушће.

Свјет данас личи на мјесто које је заборавило зашто су људи једни другима били потребни. Гласови су гласнији, али ријечи све празније. У таквом времену, заједништво није идеја, оно је спас. Јер ако изгубимо способност да видимо човјека у различитом, губимо себе. Ближњи није онај који ми је најсличнији, већ онај који ми је најближи у тренутку сусрета. У том кратком простору између два погледа одлучује се све: хоћемо ли остати подијељени или повезани. Ту почиње и завршава се заједништво.

Различитост није крај приче. Она је њен почетак. Заједништво није циљ, већ једини могући пут човјека.

Бог, ма какво му име нађенули је у сваком од нас. Но, ту је и онај други! Вјечита борба добра и зла. Човјекова дужност и мисија јесте да буде војник добра! То је свети задатак који су именовали љубав! То је мост између прошлости, садашњости и будућности. То је љепота пролазности, то је побједа над именом и нацијом бесмисла.

Бланка Чукић

Ученица 9. разреда

ОШ „Ристо Ратковић”